

DIVADELNÍ SPOLEČNOST
PETRA BEZRUČE
OSTRAVA

PER OLOV ENQUIST
NOC TRIBÁDEK

PER OLOV
NOC

PŘEKLAD
REŽIE
VÝPRAVA
HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE
DRAMATURGIE

AUGUST STRINDBERG
VIGGO SCHIWE

VLADIMÍR ČAPKA J.H.
VÍTĚZSLAV KRYŠKE

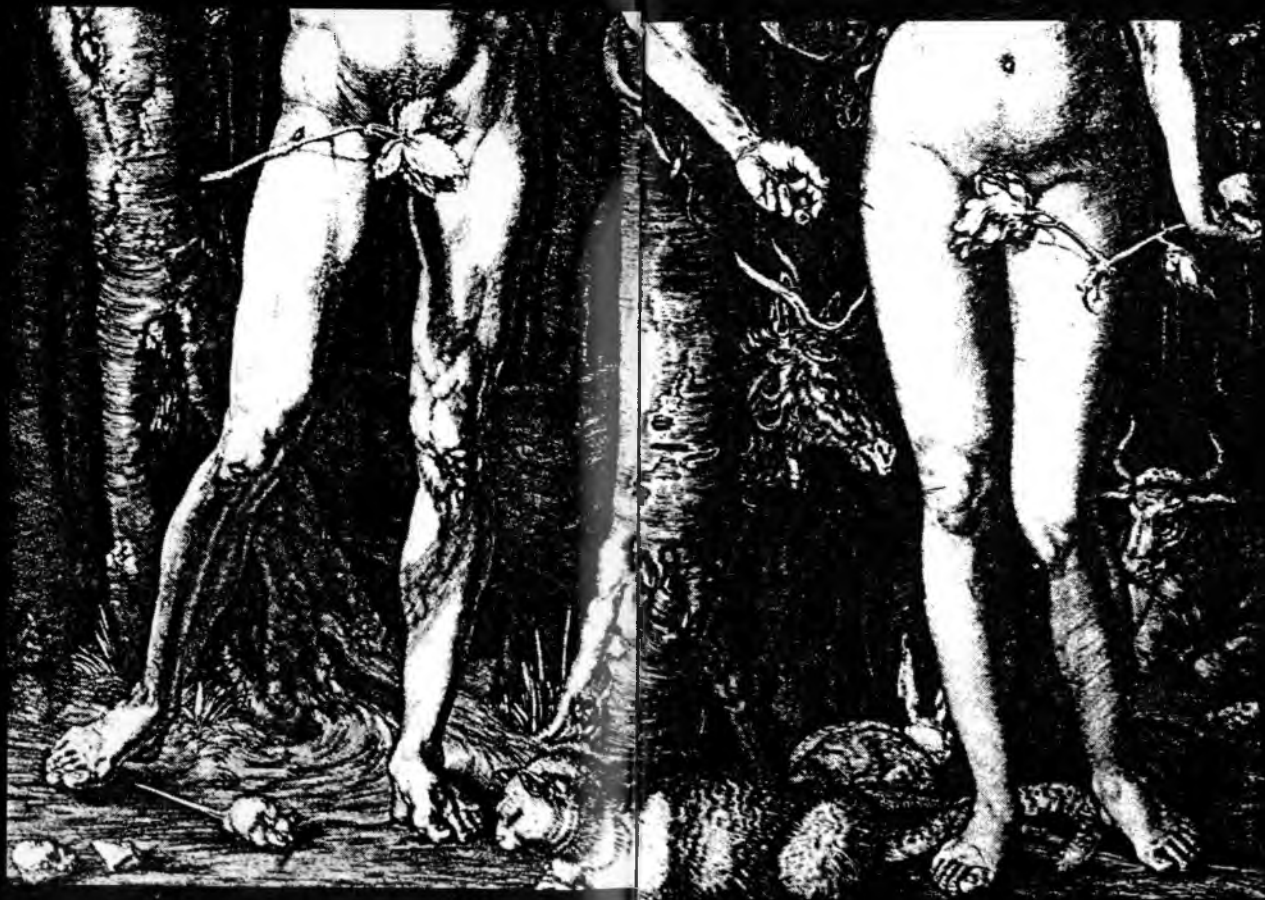
ENQUIST
TRIBÁDEK

FRANTIŠEK FRÖHLICH
MICHAL PRZEBINDA
MARTA ROSZKOPFOVÁ
NORBERT LICHÝ
KAROLÍNA HARTOVÁ, PETRA KOHUTOVÁ

SIRI VON ESSEN-STRINDBERGOVÁ
KAROLÍNA MARIE DAVIDOVÁ

ZDENA PRZEBINDOVÁ
MARCELA ČAPKOVÁ

PREMIÉRA V PÁTEK 25. ZÁŘÍ 1998 V 19 HOD.

Inspice: Jarmila Pauleerová

Nápověda: Jiřina Čížková

PER OLOV ENQUIST (* 23. 9. 1934)

je jeden z nejvýznamnějších žijících švédských spisovatelů. Je představitelem literární generace, která se přihlásila o slovo v první polovině šedesátých let (Sven Delblanc, Lars Gustafsson, Per Christian Jersilde ad.) a prosadila se na jejich sklonku, kdy literatura ve Švédsku působila jako významné politikum. Mnozí spisovatelé se tehdy vydali cestou historických a dokumentárních žánrů, které mají prostředky k co nejobektivnějšímu zachycení skutečnosti.

V roce 1968 na sebe upozornil úspěšným románem *Legionáři*, vypovídajícím o osudu skupiny lotyšských a litevských vojáků, kteří za druhé světové války bojovali na straně Německa a po válce byli násilně deportováni ze Švédska do Sovětského svazu. Exponoval v něm velmi traumatickou epizodu moderních švédských dějin, nikoli se záměrem soudit; pouze zpochybnil obecně přijímané pravdy. Legionáři mají žánrově blízko k reportáži a k literatuře faktu, ale fakta tu splývají s fikcí.

Enquist využívá fikce - jen zdánlivě paradoxně - jako objektivizujícího prostředku. Umožňuje mu nahlížet realitu z nových zorných úhlů, uvádět ji do funkčních souvislostí a odhalovat skryté za tím, co je zjevné nebo přijaté a vžitě jako mýtus. Tím, že takto „nakládá“ s realitou, stává se aktivním činitelem zobrazované skutečnosti. Co možná objektivní pravda výsledného obrazu pochopitelně nepřesahuje limity autorova subjektivního nazírání, které je ovšem u Enquista vždy podloženo mimořádně seriózním studiem faktů.

Tento způsob uměleckého „uchopení“ faktů je základním principem i jeho další tvorby (větší i drobné prózy, eseje, divadelní hry, televizní a filmové povídky). Je to Enquistova originální pseudodokumentární metoda. Porozumět jí je asi nutné, chcerne-li nalézt klíč k jeho nekonvenční dramatice. V ní směřuje Enquistovo odhalování co „nejskutečnější skutečnosti“ k subtilnějšímu objektu - k problémům jedince, k nitru člověka. Vybírá si postavy, kolem kterých vznikl mýtus a vydává se na cestu do hlubin jejich duše, opět s odpovědností seriózního badatele faktů a zároveň s mimořádným psychologickým instinktem k postižení toho těžko uchopitelného, co se za fakty může skrývat. Hledá a poodkrývá hlubinné motivace lidského jednání a příčiny povah a osudů svých hrdinů - skutečných, mytických nebo i fiktivních, ale nějakým způsobem pravdě podobných postav. Hlavním smyslem jeho hledání přitom jistě není jen demytizace a speciální zaostření na konkrétní osoby, ale orientace v duševních pohnutkách lidské bytosti obecně.

Výsledkem tohoto výsostně uměleckého bádání je komorní dramatická „trilogie o lásce“: tři komorní divadelní hry

Noc tribádek, Faidra a Ze života žížal aneb Rodinný portrét z roku 1856.

V postavách *Noci tribádek* (1975), kterými jsou August Strindberg, Siri von Essen, Karolína Marie Davidová a Viggo Schiwe, jsou obrazy skutečných osobností, jejichž jména zachytila literární a divadelní historie.

Komorní tragédie *Faidra* (1980) je výrazně lyrické, psychologické drama, ve kterém je známý a již mnohokrát zpracovaný příběh antické hrdinky nasvícen nikoli reflektorem levné aktualizace, ale nemilosrdným "psychoroentgenem", který vykazuje poznání, že Faidra jako povaha není nevěrohodný mýtus, ale živá bytost, jedna z nás.

Protagonisty hry *Ze života žížal aneb Rodinný portrét z roku 1856* (1981) jsou Hans Christian Andersen, herečka Johana Luisa Heibergová a její manžel, dramatik Johan Ludwig Heiberg. Je to krutá a nelítostná, ale přece jen komedie, zachycuje jednu drobnou epizodu ze života nikoli žížal, ale lidí. Podtitul hry je dostatečně výmluvný, přičemž jeho vročení můžeme chápat jen jako upozornění na to, že s problémy citů, komunikace, lásky a nelásky, porozumění a neporozumění jsme na tom my dnešní lidé úplně stejně jako oni lidé v roce 1856.

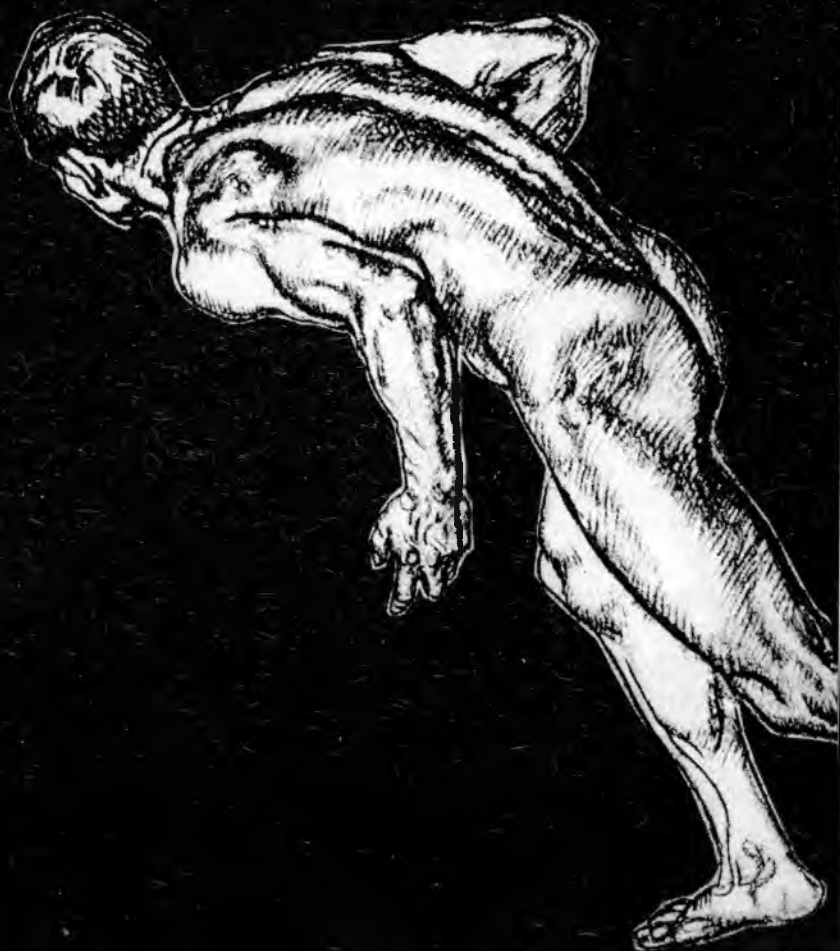
Základním tématem mistrných a stále ještě značně skandálních a těžko stravitelných dramát z "trilogie o lásce" (se kterou je tematicky spřízněn také Enquistův „milostný román“ *Svržený anděl*) je nekonečná, neřešitelná, beznadějná, zničující... a přitom prazákladní a životně významotvorná problematika milostného, manželského, partnerského, a vůbec nějak kontaktního a komunikačního vztahu dvou bytostí (muže a ženy nejčastěji, ale říkejme raději dvou bytostí) spjatých, „rostlých“ láskou. Láskou jako nedefinovatelným, nějak náhle propuknuvším a nadále pak už trvalým a trvale proměnlivým souběhem nezadržitelných emocí s nepolapitelnými motivacemi. Láskou, která je elementárně nutná nejen ke vzniku života, ale i k jeho trvání a může mít nejrůznější (a nejhrůznější) podoby. Enquist nahlíží svým bytostem do té černé díry v duši, ve které se láska nekontrolovatelně proměňuje v nenávisť, a přitom si ponechává podstatu lásky a stává se vězením, ze kterého člověka osvobodí jen smrt. A právě toto téma nejtěsněji spojuje Enquista s hlavní postavou hry *Noc tribádek*, Augustem Strindbergem. Svůj nadšený a kvalifikovaný zájem o život a dílo tohoto génia Enquist zúročil ještě v mimořádně zajímavém televizním románu *Strindberg - život* (1990), který má ze zmíněných opusů povahu díla nejvíce biografického a dokumentárního.)

NOC TRIBÁDEK

napsal Enquist po přečtení kompletní Strindbergovy osobní korespondence. Napsat tuto hru ho napadlo při přednáškovém turné po amerických universitách, jejichž studenti chtěli diskutovat o Strindbergovi. Jeho tvorba je vzrušovala a zajímala, ale ne vždy jí rozuměli. Enquist sám přiznává, že před přečtením Strindbergových osobních dopisů na tom byl podobně.

Je třeba zdůraznit: Všechno, co si přimyslel, anebo přesněji - způsob, jakým prokombinoval fakta, kterých se poctivým studiem Strindbergova života a díla dobral, není v rozporu s pravdou o Strindbergovi. Enquist je pouze způsobem sobě vlastním urovnal do jednoty sevřené jedenapůlhodinové komorní hry. V ohlasu na stockholmskou předpremiéru *Noci tribádek* napsal Henrik Sjörgen: „*Noc tribádek* dělá dojem, jako by byla napsána z nitra Strindberga. On sám by to nemohl napsat lépe.“

FAKTICKÉ POZADÍ HRY NOC TRIBÁDEK

Finská Švédka, baronka Siri von Essen byla v pořadí první ze tří manželek švédského spisovatele, dramatika a básníka Augusta Strindberga (1849-1912). V roce 1867 přijela do Švédska a nějaký čas studovala na hudební konzervatoři. Byla tehdy provdána za důstojníka Královské gardy barona Carla Gustava Wrangela. Snila o kariéře herečky, ale to bylo u provdané šlechtičny nemyslitelné. V roce 1875 potkala královského sekretáře a knihovníka Královské knihovny Augusta Strindberga (bylo jí 23 - 24 let a podle Strindberga vypadala na šestnáct, což komentoval slovy, že všechny Finky jsou čarodějnice). Kvůli němu a své touze po divadelní kariéře rozpoutala společensky skandální rozvod s baronem a opustila aristokratické prostředí. Po rozvodu byla angažována jako herečka v Královském divadle ve Stockholmu. 31. prosince 1877 se za Strindberga provdala. Byla již v pokročilém těhotenství. Strindberg dítě nechtěl a Siri také ne, překáželo její kariéře. Když se narodilo (byla to dcera), odložili je do nepatřičných rukou a nepřímo tak způsobili jeho smrt. Tato fatální vina zatížila oba manžele a jejich vztah na celý život.

V následujících letech hrála Siri ve Stockholmu a v Helsinkách. Strindberg pro ni napsal roli v historické hře *Spolkové tajemství (1880)* a ve hře *Chof pana Bengta (1881)*, která byla jeho reakcí na nenáviděnou Ibsenovu *Noru* (choť pana Bengta se na rozdíl od Nory po manželské krizi vrací ke svému muži a usmíří se s ním nad kolébkou dítěte - toť Strindbergova zoufalá programová představa o jediné správném řešení kolapsu manželství). Střídala úspěchy s neúspěchy a trpěla vzrůstající nevolitou a depresemi z nenaplněné kariéry. Strindberg manželství teoreticky koncipoval na moderních základech soužití dvou svobodných bytostí, ale praktikoval v něm úplně odlišně. Byl chorobně žárlivý, trpěl stihomamem... Jejich manželství se brzy pro oba stalo peklím.

Strindbergova bezostyšná pamfletistická satira *Nová říše (1883)*, v níž napadl všechny možné "opory společnosti" Švédského království, vyvolala skandál. Na podzim 1883 odešel s rodinou do dobrovolného vyhnanství a následujících šest let cestoval a celkem marně hledal umělecké útočiště a samozřejmě obživu - ve Francii, Švýcarsku, Dánsku. Jeho žena Siri tesknila po domově, přátelích a společenském uplatnění.

Navzdory nervovému vypětí - permanentní finanční tíseň, postupný rozklad manželství, vysilující soudní proces kolem *Manželských historií (1884)* - napsal Strindberg v exilu významnou část svého díla: prózu s téměř etnografickou hodnotou *Lidé na Hemsö*, svérázně rozervaneckou autobiografii *Syn služby*, tragikomedii *Věřitelé*, drama *Otec*, popuzující a děsivou tragédii *Slečna Julie*. A prožíval jedno trpké zklamání za druhým: divadelní ředitelé odmítali hrát jeho hry, nakladatelé mu vraceli rukopisy. *Slečna Julie* byla odmítnuta dánskou pruderní cenzurou a hrála se jen jako

uzavřené představení ve studentském klubu. Titulní roli hrála Siri von Essen a Jeana mladý krásný dánský herec Viggo Schiwe, na kterého Strindberg - stejně jako na kohokoliv a cokoliv, co nějakým způsobem zaujalo jeho ženu - ďábelsky žárlil.

Po jednom uvedení byla produkce hry zakázána rozhodnutím soudu. Všude se báli Strindbergovy názorové smělosti a radikální kritiky všeho a všech, všude popouzel svým mizogynstvím. Agresivní sufražetky, které nenáviděl a při každé příležitosti krutě napadal, proti němu pošťvaly mínění veřejnosti i moralistních kruhů akademických.

Strindberg byl naprosto osamocený a bez prostředků.

V Dánsku už žil odděleně od rodiny a jeho manželství bylo od roku 1889 v rozvodovém řízení. Po vzoru pařížského Theatre Libre André Antoina založil v Kodani Experimentální divadlo (v budově tamějšího Divadla Dagmar) a Siri von Essen jmenoval jeho ředitelkou. Zamýšlel zde uvést představení tří malých her *Věřitelé*, *Pária* a *Ta silnější*. Poslední z nich měla být beneficí jeho ženy. Je to jednoaktovka, setkání dvou žen: manželky a milenky téhož muže. Legitimní manželka je sebejistě výmluvná a mnohomluvná, milenka vyjadřuje svůj postoj mlčenlivou ironií a "pohnutlivou" mimikou (jak v *Noci tribádek* připomíná Schiwe). Hra měla skutečně 9. března 1889 premiéru.

Svobodomyšlná dánská intelektuálka Karolína Marie Davidová se narodila v roce 1865 ve velmi známé a kultivované židovské rodině. (Snad byla skutečně nemanželskou dcerou slavného dánského kritika Georga Brandese, což někdy potvrzovala a jindy popírala. Brandes byl káisi pro mladého Strindberga jistým literárním vzorem, později ho, stejně jako řadu dalších svých přátel, srdečně nenáviděl.). Měla určité literární ambice, ale významnou spisovatelkou se nestala. V roce 1885(6) společně s dánskou výtvarnicí Sophií von Holten navštívily uměleckou kolonii ve francouzském Grezu a pobýly tam celý rok. Ve stejné době tam pobýval i Strindberg s rodinou. Davidová tu Strindbergovi nabídla spolupráci na překladech. Její pokrokové názory na tzv. ženskou otázku, její chronické problémy s alkoholem, stejně tak jako její důvěrně přátelský vztah se Siri (Strindberg ji nepokrytě podezíral z lesbických sklonů) způsobily, že k ní Strindberg choval chorobně vražednou nenávist. Po rozvodu manželů Strindbergových žila se Siri v Helsinkách, tam však zanedlouho onemocněla tuberkulózou a svůj život zakončila v klášteře.

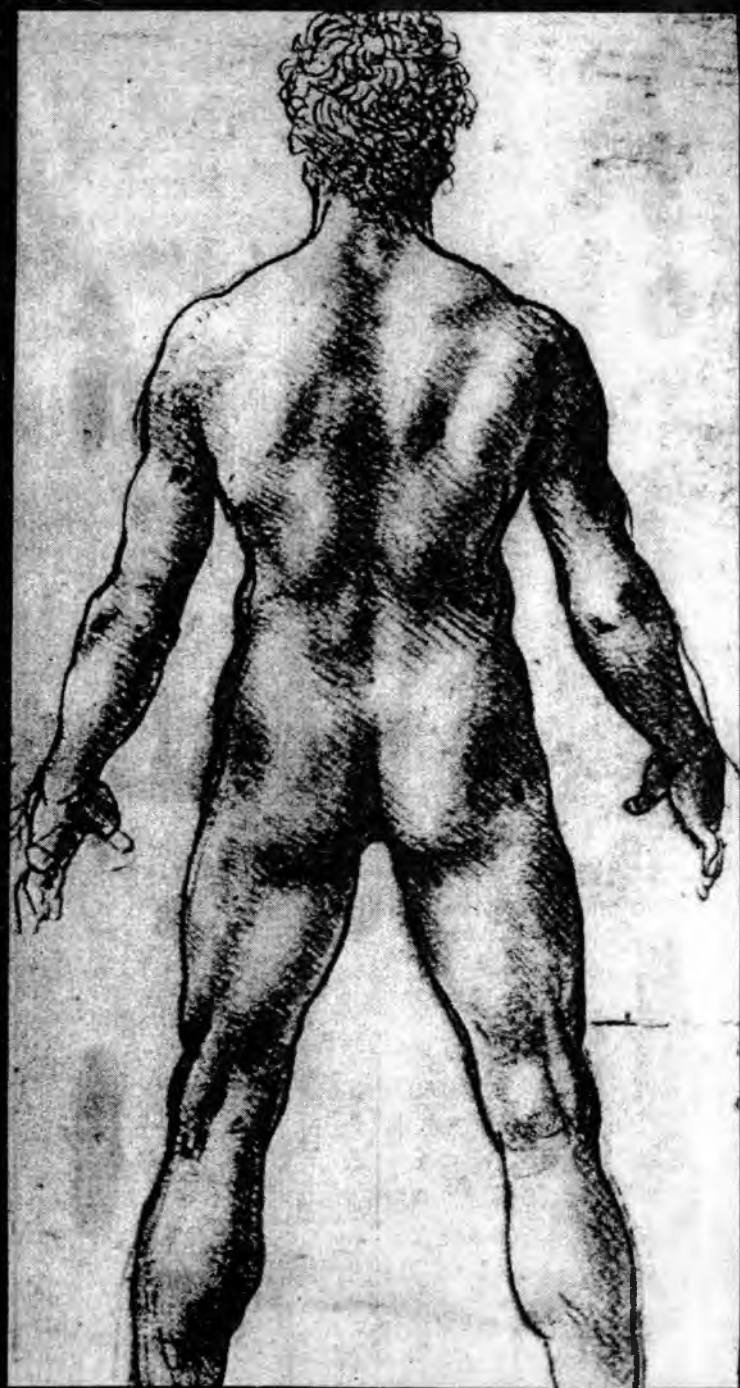
Dánský herec **Viggo Schiwe** se narodil v roce 1856. Strindberg ho poprvé viděl v druhořadé roli při dánské premiéře *Otce* v divadle Casino v roce 1887. Svou divadelní kariéru začal Schiwe několik let předtím se zájezdovým divadlem na turné po Dánsku a Norsku. Ve Strindbergově Experimentálním divadle v Kodani hrál v prvním provedení aktovky *Pária*, a se Siri von Essen partneril v inscenaci *Slečny Julie*. Kariéra tohoto „možná úplně největšího dánského herce“ vzala rychle za své. Po roce 1891 se Schiwe živil novinářinou a jako pojišťovací agent.

STRINDBERGOVA OBHAJOBA

V LETECH 1887-1888 NAPSAL STRINDBERG BLÁZNOVU OBHAJOBU (1889). PSAL JI FRANCOUZSKY, ABY JI SIRI NEMOHLA ČÍST. JE TO OTEVŘENÉ A UPŘÍMNÉ LÍČENÍ JEHO ŽIVOTA OD CHVÍLE, KDY POTKAL SIRI, JEJICH LÁSKY A MANŽELSTVÍ, AŽ DO DRASTICKÉ EPIZODY V GREZU, PO KTERÉ MOHL NÁSLEDOVAT UŽ JEDINĚ ROZVOD. BLÁZNOVA OBHAJOBA JE DŮLEŽITÝM KLÍČEM KE STRINDBERGOVĚ NITRU A POTAŽMO K ENQUISTOVĚ HŘE NOC TRIBÁDEK. STRINDBERG TU SÁM SEBE ZPODOBŇUJE JAKO BLÁZNIVĚ PODEZÍRAVÉHO A ŽÁRLIVÉHO, FANTASMY MUČENÉHO MANŽELA, KRUTÉHO I OKOUZLUJÍCÍHO, VĚCNĚ PODRÁŽDĚNÉHO A PROVOKUJÍCÍHO EGOISTU S ROZJITŘENOU DUŠÍČKOU DÍTĚTE I JITŘÍCÍM INTEKTEM GÉNIA, NENÁVISTNÉHO, ALE VŽDY HLUBOCE ZAMILOVANÉHO DO SVÉ ŽENY, KTEROU SI PROJEKTUJE JAKO MADONU (SIRI JE TU SKRYTA POD JMÉNEM MARIA !!).

V BLÁZNOVĚ OBHAJOBĚ SE STRINDBERG USILOVNĚ SNAŽÍ OSPRAVEDLNIT PŘED VŠÍM, Z ČEHO BYL OBVIŇOVÁN, A ZÁROVEŇ VŠECHNA OBVINĚNÍ VLASTNĚ SÁM POTVRZUJE. A TAK POSTUPNĚ VYPLÝVÁ, ŽE SKUTEČNĚ OD SVÉ ŽENY NEOČEKÁVAL VÍC NEŽ PODDANSTVÍ, MANŽELSKÉ POVINNOSTI A DOMÁCÍ POSLUHOVÁNÍ, ŽE BYL ŽÁRLIVÝ NA VŠECHNO A NA VŠECHNY, ŽE JI PODEZÍRAL Z NEVĚRY I Z LESBICKÝCH SKLONŮ, A TAKÉ, ŽE HO CHCE ZBAVIT SVÉPRÁVNOSTI JAKO BLÁZNA. OD ŽEN POŽADOVAL, ABY V SOBĚ SPOJOVALY PROTIKLAD: ČISTOTU MADONY A NEVÁZANOST KURTIZÁNY, PROTEKTORSKÝ VZTAH MATKY A PODDAJNOST MILENKY. S OBLIBOU SE STYLIZOVAL DO POCITU DÍTĚTE, ZABEZPEČENÉHO V LŮNĚ ŽENY-MATKY, A POTOM ZASE TRPĚL ZPOCHYBNĚNÍM SVÉHO MUŽSTVÍ... DRASTICKY A ABSUDRNĚ KOMICKÁ SCÉNA Z NOCI TRIBÁDEK, VE KTERÉ STRINDBERG LÍČÍ SVOU ZKOUŠKU MUŽNOSTI V BORDELU A VYSVĚTLUJE SCHIWEMU, JAK ZMĚŘIT A VYPOČÍTAT VELIKOST POHLAVNÍHO ÚDU JAKOŽTO HMATATELNÉHO DŮKAZU MUŽSTVÍ A TEDY OSOBNÍ DŮSTOJNOSTI, JE V TĚTO KONKRÉTNÍ PODOBĚ SMYŠLENÁ ENQUISTEM, ALE ODPOVÍDÁ STRINDBERGOVÝM INTIMNÍM VÝPOVĚDÍM V BLÁZNOVĚ OBHAJOBĚ I V DALŠÍCH AUTOBIOGRAFICKÝCH DÍLECH.

STRINDBERG BYL NEPOCHYBNĚ NESNESITELNÝM MANŽELEM A TĚŽKO SNESITELNÝM ČLOVĚKEM. ZÁKLADNÍM PROBLÉMEM ŽIVOTNOSTI A ČTENÁŘSKÉ A DIVÁCKÉ STRAVITELNOSTI JEHO DÍLA JE, ŽE VŽDYCKY A VŠUDE SPATŘOVAL PŘEDEVŠÍM BEZNADĚJ A ZBĚDOVANOST LIDSKÉ EXISTENCE, ŽE VIDĚL JAKO ABSOLUTNĚ NEŘEŠITELNÉ LIDSKÉ PROBLÉMY SPOLEČENSKÉ I INTIMNÍ, ŽE BOJ DVOU POHLAVÍ VNÍMAL JAKO NESMÍRITELNÝ A BEZVÝCHODNÝ AŽ ZA HROB. ALE JEHO GENIALITA JE V TOM, ŽE VŠECHNY TYHLE PROBLÉMY VIDĚL TAK DOBRĚ JAKO NIKDO JINÝ. ŽE SKUTEČNĚ MĚL ZVLÁŠTNÍ INSTINKT PROPOJENÝ NESMÍRNĚ CITLIVÝM NERVEN S MIMOŘÁDNĚ PRONIKAVÝM INTEKTEM (TEN BUDÍK, UMÍSTĚNÝ ASI MNOHEM VÝŠ NEŽ V GENITÁLIÍCH), ŽE JEHO BOJ PROTI ŽENSKÉ EMANCIPACI BYL VLASTNĚ BOJEM PROTI TOMU NEPŘÍROZENÉMU, CO V NÍ JE, ŽE JEHO MIZOGYNSTVÍ BYLO TOUTO NEJPŘÍROZENĚJŠÍ LIDSKOU POTŘEBOU OPRAVDOVÉHO, DOKONALÉHO VŘELÉHO VZTAHU A ŽE VĚDĚL, ŽE NIC TAKOVÉHO V ŽIVOTĚ NENAJDE. A TAKÉ - ŽE V NĚM ONA LIDSKÁ ZBĚDOVANOST VZBUZOVALA SOUCIT A POKORU, KTERÉ JE U NĚHO TĚŽKO SPATŘIT A JEŠTĚ TĚŽŠÍ POCHOPIIT, ALE JEŽ V JEHO VELIKÉM DÍLE SKUTEČNĚ JE. NEKONEČNÝ SOUCIT S BEZNADĚJNÝM LIDSKÝM OSUDEM A STRAŠNÁ BEZMOC NAD NÍM...

ČESKÉ INSCENACE NOCI TRIBÁDEK

Noc tribádek se dostala českému divadelnímu nadšenci do rukou v roce 1979 díky výbornému překladu Františka Fröhliche. Stala se zajímavým fenoménem české dramaturgie - všichni čeští divadelníci tuto hru znají (nebo o ní aspoň vědí), líbí se jim, ale málokteří si troufají uvést ji. Proč? Je nekonvenční, pro nás snad nezvykle názorově otevřená až skandální, vyznívá pesimisticky, je nesmírně obtížné ji dobře inscenovat...

České premiéry se dočkala 9. prosince 1993 v Karlových Varech, v soukromém (a tudíž experimentálním) divadélku, které vzniklo z hrstky profesionálních herců pod vedením režiséra Michala Przebindy a přijalo právě po vzoru někdejšího kodaňského divadla název Divadlo Dagmar. Mimo jiné komorní hry nastudovali jeho členové také Strindbergovu *Slečnu Julii* a v návaznosti na ni pak Enquistovu *Noc tribádek*. Inscenace byla nominována na zlínskou přehlídku profesionálních divadel v roce 1995, kde se odehrálo jedno z jejích nejlepších představení.

Podruhé uvedla *Noc tribádek* na české jeviště režisérka Jana Kališová v divadle Rokoko v roce 1996. V roli Augusta Strindberga v ní zazářil Jiří Štěpnička.

Třetí českou inscenaci skvělé hry *Noc tribádek* uvádí Divadelní společnost Petra Bezruče v Ostravě.

ARTS
AND
CRAFTS
EXHIBITION

TŘI OTÁZKY (A JEDNA NAVÍC) PRO VLADIMÍRA ČAPKU

Vladimíra Čapku představovat na půdě Divadla Petra Bezruče by bylo přímo nevkusné. Působil v něm čtrnáct let - mnozí si ho určitě pamatují z Weingartenova „Léta“, z Havlova „Vyrozumění“, jako Sira Osgooda Fieldinga v „Rád to někdo horké?“ či v titulní roli Kohoutova „Ubohého vraha“...

Jak se cítíš ve „staronovém“ působišti, tedy v Národním divadle moravskoslezském, a co tě v nejbližší době čeká a nemine?

„V lednu to bude čtvrtá sezóna, kdy jsem od „Bezručů“ odešel. Cítím se normálně pracovně. Teď zkouším roli kapitána inkvizice ve Wassermannově „Muži z kraje La Mancha“, kterého režiruje Juraj Deák (premiéra v říjnu 1998). Vlastně - v nejbližší době mě čeká premiéra u „Bezručů...“

Jak na tebe působí Strindberg jako spisovatel, jako člověk, potažmo jako postava?

„Zápasím, zápasím... Ohromně se mi zalíbil už po prvním čtení. Byl taková „bedna“ - když člověk čte, co všechno musel zvládat, v soukromém životě i jinak, o čem přemýšlel a jak přemýšlel - že si člověk může jen přát se mu alespoň trochu přiblížit.“

Vzpomínáš si na nějakou roli, srovnatelnou obsahem a rozsahem?

„Snad je to prostředím nebo atmosférou - ale u „Bezručů“ role v Norénově hře „Noc je matkou dne“ (nevím proč, protože je to úplně o něčem jiném) nebo v Pinterových „Narozeninách“.“

Enquist tvrdí, že pravdivost není podstatná, že podstatná je jen větší či menší působivost příběhu. Co ty na to v souvislosti se svou postavou?

„To je pravda.“

SPONZOŘI

NOVÁ HUŤ, a. s.

Oriflame

Naše herečky a herci se líčí
KOSMETIKOU FIRMY ORIFLAME

KVĚTINY NA PREMIÉRY DODÁVÁ
KVĚTINÁŘSTVÍ

„NATAŠA MACHATÁ“
Dr. Martínka 1415, Ostrava-Hrabůvka

HARMONY CLUB HOTEL

(HOTEL CHEMIK)

POSKYTUJE UBYTOVÁNÍ
NAŠIM HOSTUM

**MEDIALNÍM PARTNEREM DSPB, s.r.o.
PRO SEZÓNU 1998-1999 JE
ČESKÝ ROZHLAS OSTRAVA**

ČESKÝ ROZHLAS

OSTRAVA

Kostýmy zajistila garderobiérka
Scénu zajistil vedoucí výroby
Jevištní mistr
Mistr osvětlení
Mistr zvuku
Vlášenky
Rekvizity

Jana Lhotská
Jan Barták
Roman Widenka
Jiří Kos
Jakub Matýšek
Jarmila Oboráková
Soňa Matějková

Program vydala Divadelní společnost Petra Bezruče v Ostravě k 1.premiéře sezóny 1998-1999. Umělecký šéf DSPB Michal Przebinda. Ředitelka DPB Markéta Moščíková. Textovou část připravila Karolína Hartová a Petra Kohutová, výtvarné zpracování Marta Roszkopfová. Sazba a tisk ARTICOM Ostrava. Práva k provozování tohoto díla zastupuje agentura AURA-PONT Praha.

